

[Niels Westerby.]

Da hovedargumentationen i standarddiskussionen har drejet sig om de økonomiske konsekvenser af alternative byggestandarder, ville det være naturligt samtidig at undersøge, hvilke muligheder for besparelse der kan opnås ved standardisering og rationalisering af kollegiebyggeri. Man må på dette område kunne opnå økonomisk billiggørelse af byggeriet, uden at en sænkning af byggestandarden finder sted.

Undervisningsminister *K. B. Andersens* svar (6. januar 1966):

Den 16. december 1965 fremsatte jeg forslag til lov om støtte til tilvejebringelse af kollegier, bl. a. med det formål at skaffe hjemmel for et væsentlig større kollegiebyggeri. Når dette forslag i nær fremtid kommer til behandling, vil der, som det ærede medlem vil vide, blive lejlighed til nærmere at drøfte også de problemer, som rejses i det stillede spørgsmål.

Jeg skal i besvarelse af spørgsmålet fremkomme med følgende bemærkninger:

Administrationen af den gældende kollegielov af 7. juni 1963 er henlagt til byggeadministrationen for de højere læreanstalter. Byggeadministrationen er ikke bygherre for kollegierne.

Kollegieselskabet af 1960 har ikke til opgave at administrere kollegieloven; men kollegieselskabet er som bygherre ansvarlig for opførelse af de kollegier, som hører under selskabet, på samme måde som andre bygherrer er ansvarlige for de af dem opførte kollegier.

Kollegiebyggeriets standard afhænger principielt af bygherrenes ønsker. Kollegieselskabet af 1960 har for sine byggerier fastlagt den standard, det finder rigtig, ligesom andre bygherrer har gjort det for deres byggerier.

For at opnå den bedst mulige udnyttelse af de begrænsede bevillinger, der har været til rådighed, således at indsatsen til imødekommelse af de meget store behov kunne blive så hurtig og effektiv som muligt, har byggeadministrationen bestrebt sig for mellem de indkomne ansøgninger at fremme projekter, der kunne gennemføres hurtigt, og projekter med en særlig god økonomi.

Byggeadministrationen har ikke herved lagt nogen fast, begrænsende praksis for kollegiernes standard og udstyr.

En sådan praksis er heller ikke fastlagt af undervisningsministeriet som sådant, og jeg vil gerne understrege, at der aldrig fra min side er fremsat ønske om skrabt kollegiebyggeri. I øvrigt må dette begreb vel belyses nærmere, hvis der skal kunne føres en realistisk debat herom. En sådan belysning vil jeg, som jeg skal komme tilbage til om et øjeblik, gerne medvirke til.

Jeg kan ikke være enig i den af spørgeren i motiveringen fremsatte påstand om, at staten skulle have „en klar finansiel interesse i, at kollegiernes opførelsesudgift bliver mindst mulig“. Statens interesse er efter min mening, at de bevilgede midler anvendes bedst muligt ud fra en samlet afvejelse af en række relevante hensyn som byggeriets standard, antallet af boliger, der kan bygges, værelselejen m. v.

Som omtalt i anmærkningerne til det fremsatte lovforslag er det hensigten at nedsætte et kollegieråd til støtte for overvejelser af mere principiel og vidtrækkende betydning. Det vil blive en vigtig opgave for dette kollegieråd at tage stilling til de her berørte spørgsmål om kollegiebyggeriets standard sammenholdt med de øvrige i betragtning kommende hensyn. I min fremsættelsestale nævnte jeg i denne sammenhæng direkte spørgsmålet om værelseudstyr m. m. Til brug ved sine overvejelser må kollegierådet have mulighed for at fremskaffe alle nødvendige oplysninger, og jeg vil for mit vedkommende være velvilligt indstillet over for, at der, hvis kollegierådet ønsker det, i denne forbindelse også foretages en undersøgelse som omhandlet i spørgsmålet.

På den givne foranledning vil jeg gerne til slut oplyse, at kontorchef Vagn Jensen for over et år siden over for mig fremsatte anmodning om at måtte fratræde som formand for Kollegieselskabet af 1960, men på min opfordring indvilligede i at stille sin anmodning i bero, indtil den ny kollegielov er vedtaget og dermed de ny rammer om kollegiebyggeriet er skabt.